

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/199/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018202919
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:0018202919.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Moniky Géciovej, PhD. a JUDr. Jána Slobodníka, v spore žalobcu M. A., N.. XX.X.XXXX, A. XXX, zastúpeného JUDr. Michalom Michalovčíkom, advokátom, Svidník, Makovická 768/20, proti žalovanej BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočke zahraničnej banky, Bratislava, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., Bratislava, Ružinovská 42, IČO: 36 862 169 o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce, č. k. 11Csp/74/2018-98 z 22.2.2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I. a II.

M e n í rozsudok vo výroku III. tak, že žalobu zamietá.

M e n í rozsudok vo výroku IV. o trovách konania tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom vo výroku I. určil, že zmluvná podmienka v Žiadosti/ Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 04.11.2008, časť C) Kreditná karta, v znení: „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20.000,- Sk (663,88 EUR) a vydala kreditnú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o vydanie kreditnej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže CETELEM SLOVENSKO a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ňou stanovenú nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5% mne poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak, a to i telefonicky. Súhlasím s platbami uvedenými v časti. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci, ak nie je dohodnuté inak, a spôsob splácania je zhodný s možnosťou zvolenou v časti B).“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Vo výroku II. určil, že zmluvná podmienka v Žiadosti/ Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 04.11.2008, časť Splnomocnenie, v znení: „Klient/ ka ako splnomocniteľ splnomocňuje spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j. aby v mojom mene uznala môj záväzok voči spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s. z tejto zmluvy o úvere a uznala môj záväzok uhradiť všetky náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice, tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre exekúciu podľa § 41 ods.2 zák. č. 233/1995 Z.z., v znení neskorších právnych predpisov na celý môj majetok, do výšky vzniknutej pohľadávky alebo jej zostatku v prípade čiastočného splatenia dlhu, vrátane

príslušenstva a zmluvných pokút. Notárska zápisnica bude obsahovať právny záväzok, označenie osoby oprávnenej a osoby povinnej, právny dôvod, predmet, dobu plnenia a súhlas osoby povinnej s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a bude preto titulom pre exekúciu podľa ustanovenia § 41 ods.2 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších právnych predpisov.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Vo výroku III. zaviazal žalovanú vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 4 252,35 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 252,35 € od 12.5.2018 do zaplataenia do 3 (troch) dní od právoplatnosti rozsudku. V poslednom výroku IV. priznal žalobcovi náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej v pomere 100%.

2.V odôvodnení rozhodnutia o. i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a čím svoju žalobu odôvodnil. Stotožnil s tvrdením žalobcu, že v súčasnosti sa môže spotrebiteľ pred súdom domáhať aj určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda aj určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok podľa § 53 ods.5 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), pretože § 11 ods.4 zák. č. 129/2010 Z. z. to výslovne umožňuje odkazujúc na § 137 zák. č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Tiež sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že s poukazom na § 298 ods.1,2 CSP samotný naliehavý záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách vyplýva predovšetkým z § 3 ods.3,5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľov a opačný výklad by podľa jeho názoru bol aj v rozpore s eurokomformným výkladom vnútroštátneho práva v zmysle čl. 3. ods.1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu. Spotrebiteľská zmluva ex offio podlieha súdnej kontrole. Čo sa týka posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti C/ Kreditná karta Žiadosti/Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru 4.11.2008 tak takýto spôsob uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere je z hľadiska zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka neakceptovateľný, pretože vzbudzuje pochybnosť o skutočnej (slobodnej a vážnej) vôli žalobcu vstúpiť uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere súčasne aj do ďalšieho záväzkového vzťahu a je to názoru, že v tomto prípade sa jedná o nekalú obchodnú praktikú. Pokiaľ ide o posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v časti „Splnomocnenie“ Žiadosti/Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru, tak poukazujúc na § 22 ods.2 OZ uviedol, že takáto zmluvná podmienka - splnomocnenie osoby, ktorú spotrebiteľovi vyberie veriteľ, je v rozpore s § 22 ods.2 OZ. Po preskúmaní náležitostí spotrebiteľskej zmluvy mal za preukázané tvrdenia žalobcu, že predmetná spotrebiteľská zmluva neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 4 ods.2 písm. e), g) a i) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a preto je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods.3 zák. č. 258/2001 Z.z.). a, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčané, pretože subjektívna lehota na premlčanie pri uplatnení práva na bezdôvodné obohatenie začína plynúť odo dňa, keď žalobca zistil, že sa žalovaná na jeho úkor obohatila a to je v tomto prípade minimálne od septembra 2017 (kedy podal žalobu na súd žalobca voči žalovanej) a aj z rozhodovacej činnosti odvolacích súdov dospel k záveru, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v tomto spore nie je premlčané, keďže spotrebiteľská zmluva bola uzavretá 4.11.2008, pričom žaloba bola podaná na súd 4.5.2018 (do elektronickej schránky súdu), t.j. v 10-ročnej premlčacej lehote podľa § 107 ods.2 O. z., že právo žalobcu nie je premlčané ani v subjektívnej 2-ročnej lehote podľa § 107 ods.1 O. z. a ani v objektívnej 10-ročnej lehote. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania voči neúspešnej žalovanej v pomere 100%, keďže žalobca mal vo veci plný úspech.

3.Rozsudok napadla v plnom rozsahu včas podaným odvolaním žalovaná. Odôvodnila ho tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP), a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP). V danom prípade žalobca nepreukázal, že by jeho subjektívne právo bolo akokoľvek ohrozené alebo porušené časťou C) Úverovej zmluvy alebo časťou Splnomocnenie v Úverovej zmluve. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, či je vôbec potrebné sa v súdnom spore zaoberať dotknutými ustanoveniami. Namietala nesprávne právne posúdenie veci a skutočnosť, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ ide o údajnú absenciu celkovej výšky a meny poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie [§ 4 ods.2 písm. e) zák. o spotrebiteľských úveroch (zák. č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, ďalej len "Zákon o spotrebiteľských úveroch")]. V Úverovej zmluve (časť B) Klasický úver bezúčelový - Pôžička na čokoľvek je uvedené, že výška úveru je 150 000,00 Sk (4 979,09 EUR), čo znamená, že v Úverovej zmluve je uvedená výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru. V Úverovej zmluve je uvedený dátum prvej mesačnej splátky a počet mesačných splátok, z ktorých je dátum konečnej splatnosti úveru zrejmý. Zo Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, akým spôsobom má byť určený dátum konečnej splatnosti úveru. S prihliadnutím na zásadu

právnej istoty podľa názoru žalovanej je potrebné a správne vychádzať z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v obdobných veciach rozhodoval ako dovolací súd ako jednej z najvyšších súdnych autorít - v danom prípade konkrétne z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 17.4.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22.2.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017. Súd taktiež opomenul, že v danom prípade išlo anuitné splácanie úveru, čo vyplýva z nemennej, stabilnej výšky mesačnej splátky z čerpaného úveru a taktiež nemennej úrokovej sadzby. Pri anuitnom splácaní platí, že splátka má rovnakú výšku počas celej doby splácania a úroky sa platia vždy z aktuálne dlžnej sumy. Takýmto splácaním úveru klesá v splátke podiel úrokov a zvyšuje sa podiel splácanej istiny. Z uvedených dôvodov nie je možné posúdiť poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Súd preto na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a predmetnú právnu vec nesprávne posúdil. Žalobcovi preto neprislúcha nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, čoho dôsledkom malo byť zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ako aj, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a namieta aj vo vzťahu k záveru prvoinstančného súdu o tom, že bezdôvodné obohatenie žalovanej považuje súd za úmyselné. Žalobca v konaní pred súdom vôbec nepreukázal (neuniesol dôkazné bremeno), že by na jej strane existoval úmysel sa bezdôvodne obohacovať na jeho úkor. Riadne a v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov. Ako poskytovateľ úverov je dlhodobo etablovaná na trhu, koná vždy s odbornou starostlivosťou, na základe všeobecne záväzných právnych predpisov platných v čase uzatvorenia Úverovej zmluvy a z tohto dôvodu nemá ani potrebu bezdôvodne sa obohacovať. Z uvedeného vyplýva, že nemohlo prísť k priamemu úmyslu, nakoľko je potrebné uvedomenie si svojho konania, a ani k nepriamemu úmyslu, nakoľko sa vyžaduje uzrokovanie a v tomto konkrétnom prípade absentuje. Teda nie je možné hovoriť o úmyselnom bezdôvodnom obohatení. S prihliadnutím na závery súdnej praxe je zrejmé, že objektívna aj subjektívna premlčacia doba v tomto prípade uplynuli. Žalobcovi bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 4 979,09 eur. Žalobca celkovo uhradil sumu 9 131,86 eur. V platbe vo výške 113,07 eur, uskutočnenej 13.8.2012, žalobca uhradil istinu úveru. Objektívna premlčacia doba preto začala plynúť 13.8.2012, t.j. okamihom posledného čerpania, vzhľadom na úhradu istiny čerpaného úveru, a uplynula 13.8.2015. Subjektívna premlčacia doba tiež začala plynúť 13.8.2012, a uplynula 13.8.2014. Žaloba bola podaná až 7.5.2018, t.j. po uplynutí objektívnej aj subjektívnej premlčacej doby. Nárok žalobcu je tak premlčaný. Nárok žalobcu je vo väčšom rozsahu premlčaný aj za predpokladu, že by súd posúdil otázku plynutia premlčacej doby odlišne od výkladu, uvedeného v bode III.7 odvolania. ňou vznesená námietka premlčania by sa tak týkala všetkých platieb žalobcu, uhradených pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby (ktorá bola súdu doručená 7.5.2018), teda týkajúcu sa uplatneného nároku žalobcu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia u platieb žalobcu, uhradených pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby. V nadväznosti na odvolanie napadla aj IV. výrok rozsudku, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej voči žalobcovi plnú náhradu trov konania. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Michalovce z 22.2.2019, č.k. 11Csp/74/2018-98 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby zmenil uvedené rozhodnutie tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanej nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

4.K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca poukazom na § 53 ods.5 OZ „neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné“, pričom samotný naliehavý právny záujem, teda aj právo žalobcu domáhať sa určenia neprijateľnosti (neplatnosti) zmluvných podmienok, vyplýva priamo zo zákona. Žalovaná považuje výklad súdu za svojvoľný a v rozpore s listinnými dôkazmi, pričom svoj výklad a argumentáciu opiera najmä o výklad z Rozsudku Súdneho dvora EÚ v právnej veci C-42/15, tiež o výklad Najvyššieho súdu v uznesení z 26.2.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, tiež v uznesení zo 17.4.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018. Vo vzťahu k žalovanou označeným rozhodnutiam, poukázal na skutočnosť, že tieto rozhodnutia vychádzajú zo zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, ktorý je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, ktorú vykladal aj Súdny dvor EÚ v právnej veci C-42/15. V danom prípade však ide o naplnenie ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v čase uzatvárania Zmluvy o úvere, ktorý vychádzal zo Smernice Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru (Ú.v. ES L 42, 12.2.1987) v znení Smernice Rady 90/88/EHS z 22.2.1990 (Ú.v. ES L 61, 10.3.1990) a Smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16.2.1998 (Ú.v. ES L 101, 1.4.1998), teda na predmetnú vec sa uvedené

rozhodnutia nemôžu aplikovať. Pokiaľ bola žalovaná právoplatnými rozhodnutiami súdov rôznych inšancií v rámci celej Slovenskej republiky opätovne žalovaná a týmito rozhodnutiami boli a doposiaľ sú určované nielen neprijateľné zmluvné podmienky v jej formulárových zmluvách, tiež žalovanej v pozíciách žalobcu nie sú voči spotrebiteľom z uvedených dôvodov priznávané plnenia alebo naopak spotrebiteľom v pozícií žalobcov sú priznávané plnenia, žalovanej ako dodávateľovi a profesionálnemu poskytovateľovi úverov vznikla v zmysle § 53a O. z. jasná povinnosť zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Opakované nerešpektovanie povinností vyplývajúcej žalovanej z § 53a O. z., ako aj opakované porušovanie spotrebiteľských práv judikované stovkami rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, nemôže rezultovať iný záver, ako o úmyselnom konaní zo strany žalovanej. Pokiaľ žalovaná zotrváva na námietke premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu, nemožno sa stotožniť so závermi žalovanej ohľadom momentu začiatku plynutia subjektívnej lehoty, ktorá bola podľa jeho názoru súdom riadne zistená. Moment, kedy sa skutočne dozvedel o tom, že došlo k nielen k obohateniu sa na jeho úkor, tiež aj o skutočnosti, kto sa na jeho úkor obohatil, bol v konaní preukázaný riadnymi vykonanými dôkazmi, a to najmä jeho výpoveďou, tiež listinnými dôkazmi (napr. Prehlásenie Združenia HOOS z 3.3.2018, vo fotokópii (dôkaz č. 3), pričom zo strany žalovanej nebol produkovaný žiaden relevantný dôkaz potvrdzujúci opak. Na základe vyššie uvedeného preto žiadal odvolací súd, aby rozsudok vo všetkých napadnutých výrokoch potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Žalovaná v replike uviedla, že zákonom zakotvená možnosť spotrebiteľa domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere neznamena možnosť iniciovania zbytočných súdnych sporov, ktoré pre sporové strany nemajú žiadny relevantný význam. Napokon, žalobca nepreukázal, že by medzi žalobcom a ňou vznikol zmluvný vzťah na základe časti C) Úverovej zmluvy (a tento ani nevznikol). Žalobca vo svojom vyjadrení z 12.5.2019 spája § 53a OZ na zmluvný vzťah, založený medzi sporovými stranami zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobcovi tzv. klasický spotrebiteľský úver vo výške 4 979,09 eur. Žalobca tak nesprávne argumentuje § 53a OZ vo vzťahu na klasický spotrebiteľský úver, na ktorý sa zmluvná podmienka - časť "C" Úverovej zmluvy nevzťahuje. Vo vzťahu k namietanému nedostatku náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) žalovaná poukázala na ustálené súdne rozhodnutia NS SR, ktorý viac krát konštatoval potrebu použitia eurokonformného výkladu, ako aj skutočnosť, že platná právna úprava (ani zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov) nepožadujú rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.1.2019, sp. zn. 7Cdo/98/2018, taktiež sp. zn. 3Cdo 45/2018, sp. zn. 4Cdo 211/2018). V ostatnom sa pridržiavala podaného odvolania.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok vo výrokoch I. a II. ako vecne správny potvrdil. Zároveň dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je vo vzťahu k výrokom III. a IV dôvodné CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho výrokoch III. a IV. podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalobu zamietol a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

7. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti,

event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

8.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

9.Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

10.Súd síce použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil ale čiastočne na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

11.V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy.

12.Súd záväzkový vzťah strán, v ktorom žalovaná konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalobca nesporne v takomto postavení nevystupoval (§ 52 ods.3,4 O. z.) celkom správne posúdil ako spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. O. z. a skrz toho správne aplikoval na úverovú zmluvu uzavretú medzi žalovanou ako dodávateľom a žalobcom v hmotnoprávnom postavení spotrebiteľa tiež zák. č. 258/2001 Z. z. (platný v čase uzavretia zmluvy).

13.Slovenská republika je v zmysle jej újijných záväzkov, najmä článku 6 Smernice Rady 93/13/EHS,povinná zabezpečiť spotrebiteľovi vysokú mieru ochrany jeho práv v tom zmysle, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa v zmysle vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa. Účinnú ochranu v tomto zmysle možno dosiahnuť len ak má súd právomoc zhodnotiť neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (viď rozhodnutie SDEÚ vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA).

14.V zmysle § 298 v spojení s § 295 CSP je súd povinný aj bez návrhu skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok, a to všetkých podmienok súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, na tento účel a bez návrhu obstará a zabezpečí dôkaz a vykoná ho a výslovne uvedie vo výroku znenie zmluvnej podmienky ak dospeje k záveru o jej neprijateľnosti. Tieto ustanovenia predstavujú v Civilnom sporovom poriadku odôvodnenú výnimku z dispozičného princípu a z princípu ne ultra petitem. Prítom skúmanie neprijateľných zmluvných podmienok sa týka nielen samotnej spotrebiteľskej zmluvy, ale aj všetkých zmluvných dokumentov s ňou sú visiacich (napr. aj Všeobecných obchodných podmienok a pod.).

15.Odvolací súd má za to, že zvýšená ochrana spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv musí byť vyjadrená aj ochranou prostredníctvom procesných prostriedkov. Do 30.6.2016 týmto ustanovením bol § 80 písm. c) OSP. Od 1.7.2016 je ním § 298 CSP v spojení s § 137 písm. c) CSP. Právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti CSP zachované, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa § 301 a nasl. CSP len s účinkami inter partes (viď uznesenie NS SR z 23.01.2017, sp. zn. 6MCdo/20/2016). Pri posudzovaní platnosti spotrebiteľskej zmluvy sa všeobecné súdy musia zaoberať

celkovou vyváženosťou práv účastníkov zmluvy a vychádzať z princípov ochrany spotrebiteľa ako jedného z kľúčových princípov súčasného občianskeho práva. Opačný postup vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručenému čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (článok 46 Ústavy SR) (viď Nález Ústavného súdu ČR z 01.11.2016, sp. zn. I. ÚS/913/2016). Odvolací súd uvádza, že systém ochrany spotrebiteľov vychádza z toho, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. Preto vzhľadom na toto znevýhodnené postavenie článok 6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce citovaná smernica dosiahnuť, SD EÚ viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Preto ES EÚ rozhodol, že vnútroštátny súd musí ex offio nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v zmluve, ktorá bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice a v prípade, že to tak je, posúdiť ex offio prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia. Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná preto, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením (opätovne viď rozhodnutie SD EÚ vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo EditorialSA). V zmysel uvedenej judikatúry je potrebné vnímať aj ustanovenia § 137 písm. c), § 295 a § 298 CSP. Cieľom je umožniť súdu posúdiť nekalú povahu ustanovení spotrebiteľskej zmluvy, a to aj bez návrhu spotrebiteľa.

16.V uvedených intenciách je nutné hodnotiť aj naliehavý právny záujem u spotrebiteľa na vyslovení neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Naliehavý právny záujem žalobcu - spotrebiteľa na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vyplýva priamo zo zákona (§53a O. z.). Takýmto určením sa napĺňa cieľ Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zabrániť neustálemu používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky.

17.Za neprijateľnú zmluvnú podmienku je potrebné považovať takú podmienku, ktorá vyvoláva nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorým je slabšia zmluvná strana. Prítom znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa aj taká podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“. Súd prítom neprijateľnú zmluvnú podmienku nemodifikuje (porovnaj rozsudok SD vo veci C-618/10).

18.Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym záverom a jeho odôvodnením súdom prvej inštancie vo vzťahu k vysloveným neprijateľným zmluvným podmienkam.

19.Žalovaná svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. So zreteľom na dôvody, na podklade ktorých prvoinštančný súd k tomuto záveru dospel, bola pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku v odvolacom konaní kľúčovou právnou otázkou úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí vyžadovaných § 4 ods.2 písm. e) (celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie), písm. g) (údaj o konečnej splatnosti úveru) a písm. i) (údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) zák. č. 258/2001 Z. z., v znení účinnom v čase jej uzavretia. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnú normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnú normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

20.Tento záver premietol vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.2.2018 Najvyšší súd SR, v ktorom k spôsobu aplikácie § 9 ods.2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30.4.2018, ktorý svojou podstatou zodpovedá na posudzovaný prípad aplikovanému § 4 ods.2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z., skonštatoval potrebu interpretácie tohto ustanovenia v tom zmysle, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba, tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky

(por. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22.2.2018). Žalovaná v odvolacom konaní správne poukázala tiež na to, že k záverom formulovaným v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd SR prihlásil aj vo svojom neskoršom uznesení sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo 17.4.2018. Odvolací súd v tejto súvislosti na doplnenie uvádza, že Najvyšší súd SR tak opakovane urobil tiež v ďalšom svojom rozhodnutí - uznesení sp. zn. 7 Cdo 98/2018 z 30.1.2019. S týmto právnym názorom sa z už vyjadrených dôvodov odvolací súd bez výhrad stotožňuje.

21. Súd podľa názoru odvolacieho súdu vo svojom rozhodnutí vyšiel z nesprávnej interpretácie tiež § 4 ods.2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z., ktoré stanovuje ako jednu z obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd pod údajom o konečnej splatnosti úveru rozumel „presnú časovú, dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úverov, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov.“ S takýmto spôsobom právneho posúdenia tejto otázky, ani čo do spôsobu vyjadrenia v odôvodnení napadnutého rozsudku, ale predovšetkým, ani čo do jeho záveru, sa odvolací súd rozhodne nemohol stotožniť.

22. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že text právnej normy nie vždy zodpovedá jej pravému významu (zmyslu), a preto jazykový výklad nevyhnutne nie je schopný vyriešiť zložitejšie interpretačné problémy, ku ktorým v praxi bežne dochádza. Výlučné používanie jazykového výkladu vedie často k objektívne nespravodlivým záverom. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 6 M Cdo 22/2010 v tejto súvislosti výstižne vyjadril, že je neakceptovateľným momentom aplikácie práva taká jeho realizácia, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení. Jazykový výklad je len počiatočným spôsobom prístupu k aplikácii právnej normy; je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jeho obsahu a účelu, k čomu ostane slúžiť celý rad ďalších postupov, ako je výklad logický, systematický, výklad e ratione legis a pod. Súd teda nie je absolútne viazaný iba doslovným znením zákonných ustanovení, ale môže (a v niektorých prípadoch musí), ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, ho vyložiť tak, aby závery jeho výkladu boli vo všeobecnosti akceptovateľné a objektívne realizovateľné, inak povedané, aby súd nedospel k výkladu, ktorý význam a účel normy naostatok poprie a sťažuje alebo dokonca znemožní jej realizáciu. Interpretácia (výklad) teda slúži na zistenie skutočného významu (zmyslu) právnej normy a jej zamýšľaného pôsobenia. V prípade právnej normy sa interpretáciou snažíme spoznať význam a odstrániť prípadné jej nejasnosti za účelom správneho pochopenia a následného správneho použitia právnej normy v praxi. Podľa názoru formulovaného Ústavným súdom SR v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 341/07 v prípade výkladu ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód jazyková, logická, systematická, teleologická, historická a komparatívna absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Interpretačný záver súdu prvej inštancie týmto požiadavkám právnej praxe podľa posúdenia odvolacieho súdu nezodpovedá. Prvoinštančný súd si pri aplikácii dotknutej normy predovšetkým dostatočne razantne neuviedol, že aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán, tak aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany, za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Zákonná požiadavka uvedenia v úverovej zmluve tiež údaj o konečnej splatnosti úveru nie je samoučelná, ale jej skutočným zmyslom je vytvorenie právnej garancie toho, aby spotrebiteľ mohol jednoducho posúdiť výhodnosť podmienok poskytnutého úveru a následne, aby mohol bezproblémovo realizovať práva a povinnosti, ktoré preňho z úverovej zmluvy vyplývajú. To v úvahách o spôsobe interpretácie § 4 ods.2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z. z. na posudzovaný prípad nevyhnutne musí viesť k otázke, či vymedzenie konečnej splatnosti úveru vyjadrením počtu splátok a ich splatnosti môže objektívne viesť k sťaženiu rozhodovania spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože údaje o počte splátok a ich splatnosti umožňujú spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí, či zručností a bez osobitej pozornosti, či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín konečnej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho dôležitý, odvodiť. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada poznamenať, že potreba vyjadrenia exaktného údaj o konečnej splatnosti úveru bude opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú. Možno bez výhrad súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že ani pri hľadaní účelu a zmyslu posudzovaného zákonného ustanovenia, rovnako ako v prípade údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno prehliadať ciele smernice a v tejto súvislosti tiež interpretačné závery ESD, formulované vo vzťahu k určitosti vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy a k následkom absencie niektorých jej náležitostí. ESD v tejto súvislosti v už niekoľkokrát zmienenom rozhodnutí C42/15 formuloval tiež, že z pohľadu smernice nie je

nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň tu ESD skonštatoval, že zmyslu a cieľu smernice zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorých z náležitostí uvedených v článku 10 ods.2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že ani požiadavka eurokonformného výkladu neumožňuje interpretovať požiadavku vyjadrenia údajov o konečnej splatnosti úveru tak rigorózne, ako to urobil súd prvej inštancie. Z týchto dôvodov odvolací súd naproti úsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že úverová zmluva žalobkyňou náležitosti podľa § 4 ods.2 písm. e), g) a i) zák. č. 258/2001 Z. z., v znení účinnom v čase jej uzavretia, má. Nakoľko žalobca netvrdil a súd prvej inštancie nezistil iné obsahové nedostatky úverovej zmluvy či dôvody jej neplatnosti (§ 383 CSP), zrušenia alebo zániku a nakoľko tieto nevyplývajú z obsahu súdneho spisu a nestali sa zrejmy ani v priebehu odvolacieho konania, odvolací súd dospel k záveru, že podmienky pre vznik zodpovednosti žalovanej za bezdôvodné obohatenie v žiadnej z jeho skutkových podstát podľa § 451 ods.2 a § 454 OZ naplnené neboli. Vecne nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom vyhovujúcim výroku, preto nemohlo byť odvolacím súdom potvrdené v zmysle § 387 ods.1 a contrario CSP a nakoľko zároveň neboli splnené zákonné predpoklady pre jeho zrušenie (§ 389 CSP), v súlade s § 388 CSP, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. zmenil tak, že žalobu zamietol.

23. Na záver odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené sa nezaoberal odvolacími námietkami žalovaného o neúmyselnosti prípadného bezdôvodného obohatenia a uplynutí premlčacej doby nakoľko sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v predjednanom prípade.

24. Okrem uvedeného odvolací súd sa nestotožňuje ani s právnym záverom súdu o použití 10 ročnej premlčacej doby a to hlavne preto, že žalobca nepreukázal úmysel žalovanej obohatiť sa na úkor žalobcu.

25. Vzhľadom na zmenu napadnutého rozsudku, v súlade s § 396 ods.2 CSP rozhodol odvolací súd tiež o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

26. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 255 ods.2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. V konaní pred súdom mali žalobca aj žalovaná čiastočný úspech, a preto im v súlade s citovaným § 255 ods.2 CSP súd náhradu trov konania nepriznal.

29. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

30. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Žalobca aj žalovaná mali v odvolacom konaní čiastočný úspech, preto im súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

32. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej

veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.